

Arrest

nr. 94 224 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 75 967 van 28 februari 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 75 967 van 28 februari 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het ongeloofwaardige bevonden relaas van zijn eerste aanvraag en legt hij enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 75 967 van 28 februari 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 75 967 van 28 februari 2012 anders zou zijn geweest indien deze gegevens alsdan zouden hebben voorgelegen.

In zijn tweede asielaanvraag voert verzoeker een nieuw gegeven aan, namelijk de beweerdelijke moord op zijn vader. Gezien verzoeker deze gebeurtenis baseert op het ongeloofwaardige asielrelaas van zijn eerste asielaanvraag, volgt uit het gezag van gewijsde van bovenvermeld arrest node de ongeloofwaardigheid van dit nieuwe feitelijke gegeven.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat geen rekening gehouden werd met de zware incidenten in de provincie "Kapisi" van 18 juni 2012, waarbij vier politieofficieren en twee burgers werden gedood door bomaanslagen, en het feit dat er in januari 2012 vier Franse soldaten werden gedood.

De commissaris-generaal besloot op basis van grondige en recente feitenvinding dat er heden in Kapisa 'slechts occasioneel incidenten worden gemeld'. Het gaat om sporadische aanvallen die gericht zijn tegen de internationale troepen of de aanwezige overheidsinstellingen. De incidenten die verzoeker vermeldt vermogen geen afbreuk te doen aan deze vaststelling doch illustreren daarentegen de gerichte en sporadische natuur van de veiligheidsincidenten. Verzoeker toont niet aan dat de geweldssituatie van dien aard is dat ze voor in Kapisa verblijvende burgers een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengt in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De tweede asielaanvraag bevat derhalve evenmin elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 september 2012 stelt zij dat het nieuwe element niet werd onderzocht. Verzoekende partij vergist zich. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekende partij naar aanleiding van haar nieuwe asielaanvraag de 'taskara', het legerboekje en de kieskaart van haar vader indiende en dat deze documenten de vaststellingen, met name dat haar relaas ongeloofwaardig is, niet wijzigen omdat deze stukken de afkomst en de identiteit van haar vader aantonen, wat niet wordt betwist. De door haar neergelegde artikelen over de veiligheidssituatie hebben geen betrekking op de eigen situatie van de verzoekende partij en de namenlijst van personen die wel subsidiaire bescherming hebben gekregen is niet relevant bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Derhalve werden alle stukken die door verzoekende partij werden ingediend onderzocht aangezien werd nagegaan in welke mate deze stukken haar relaas onderbouwden.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS